

Harangi Bamabás

Szereti-e a hangya a krumplit?

Egyszer volt, hol nem volt, volt egy hatalmas birodalom, melyet hangyák laktak. Magam is itt éltem szorgos hangyaként. Ennek a hangyabirodalomnak volt egy királya. Ez a király rengeteg dolgot kedvelt, de leginkább, a krumplit. Az egészben az volt a furcsa, hogy rajta kívül egyik hangya sem szerette a krumplit, sőt, ki nem állhattuk. De mivel jó és igazságos király volt, az utálatunk ellenére jól gondoztuk az ültetvényeket. Egy napon viszont olyan dolog történt, mint még soha! Az összes krumpli szőren-szálán eltűnt! A király tudta, hogy csak egy valami tudja pótolni a nagy veszteséget; a csoda krumpli mag, melyet ha elültetnek, három nap alatt kinő belőle az édig érő krumpli fa. Viszont ezt a csodanövényt a hangyák fő ellenségei, a darazsak őrizték, és odáig sem volt könnyű az út. Keresztül kell menni a Bolha-völgyön és a Légy-szirten.

A király kihirdette, hogy annak adja a kincsei felét, aki elhozza a csodamagot. Mivel a hangyacsaládom elég szegény volt, és kellett a pénz, ezért vállalkoztam. Így hát elmentem a királyhoz, ott útbaigazítottak, és elindultam. Mentem, mendegéltem s egyszer csak furcsa zajt hallottam. Úgy hangzott, mintha ezeryi rugó pattogna, és ebből tudtam is, hogy Bolha-völgyben vagyok. Elég nagy volt a sürgés-forgás. De legalább a bolháktól nem kellett félnem. Bolondos, energiától duzzadó teremtmények voltak. A házukat pedig fűszálakból és gallyakból fonták. Ám tudtak nagyon idegesítőek is lenni. Állandóan a lábamat csipkedték és a csápjaimat húzgálták. Nem bírtam tovább és elkiáltottam magam.

– Elég! – de nem hallgattak rám. Így hát futottam, ahogy a lábam bírta és meg sem álltam Légy-szirten. Amikor odaértem, teljesen elkeseredtem. A Légy-szirt elképesztően magas volt, az oldala pedig nyirkos és csúszós. Ha haladtam egy métert, hármat csúsztam vissza. Nem tudtam, mihez kezdjek. Ekkor egy rettentően mély hang szólított meg. – Segíthetek valamiben?

Egy kövérkés légy állt előttem, hatalmas szemekkel. Nagyon megörültem!

– Igen, lennél szíves átvinni a túlsó oldalra?

– Hát persze! – mondta, és egy szempillantás alatt ott voltunk a túlsó oldalon. Megköszöntem légybarátomnak a segítséget, és elindultam a Darázs Királyságba. Amikor odaértem, elszorult a szívem. Mindenhol hangyarabszolgák voltak, és zsarnok darazsak korbácsolták őket. Kicsleztem az öröket, és bejutottam a palotába. Nem volt könnyű, hogy ne lássanak meg a járőrök. Szaladgáltam egyik darázsfészekről a másikra. Egyszer csak az egyikken megláttam egy felcícomázott bejáratot. Beléptem, egy ór volt odabent, de nagyon mélyen aludt. Középen egy tartóoszlop volt, s rajta egy arany ládika, viszont a kulcs az ór nyakán lógott. Nagyon óvatosan kiakasztottam a nyakából a kulcsot, és kinyitottam a ládikát. Ott ragyogott benne a csodamag. Úgy örültem, hogy majd kiugrottam a bőrömből! Zsebre vágtam a magot, és futottam, ahogy bírtam, ki a kastélyból. A darazsak meresztgették a fullánkjait, de futottam, át a Légy-szirten, át a Bolha-völgyön, és már ott is voltam Hangyaországban. Ide már nem követtek a darazsak.

A király rettentően megörült a mának, országra szóló mulatságot csapott. Ott táncolt légybarátom is, csak úgy ropta. Ám ekkor a király titokban magával hívott egy titokzatos gyárba, ahol a krumpliból krumplicukor készült. Ekkor rájöttem, hogy a király is épp úgy utálja a krumplit, mint a többi hangya, viszont a krumplicukrot annál jobban szereti. Én pedig nem voltam többé már szegény hangya, hiszen én lettem a titokzatos krumplicukor gyár vezetője és a király mellett a krumplicukor legnagyobb kedvelője is. Itt a vége, fuss el véle!